

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 19.4.2011
KOM(2011) 218 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**Styrkelse af EU's ansvar i forbindelse med udviklingsfinansiering
– bidrag til fagfællebedømmelsen af EU's officielle udviklingsbistand**

{SEK(2011) 500 endelig}
{SEK(2011) 501 endelig}
{SEK(2011) 502 endelig}
{SEK(2011) 503 endelig}
{SEK(2011) 504 endelig}
{SEK(2011) 505 endelig}

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**Styrkelse af EU's ansvar i forbindelse med udviklingsfinansiering
– bidrag til fagfællebedømmelsen af EU's officielle udviklingsbistand**

INDHOLDSFORTEGNELSE

1.	Indledning	2
2.	EU's udviklingsfinansiering globalt set.....	2
3.	EU's indsats i 2010.....	4
3.1.	Flere ressourcer til udvikling og til løsning af globale udfordringer	5
3.1.1.	Støtte til mobilisering af indenlandske udviklingsressourcer	5
3.1.2.	EU er den største donor, men nåede ikke alle mål for 2010	5
3.1.3.	EU-finansiering til bekæmpelse af klimaændringer og beskyttelse af biodiversitet....	7
3.1.4.	Innovative finansieringskilder og -mekanismer på udviklingsområdet	8
3.1.5.	Officiel udviklingsbistand som et middel til at tiltrække flere private midler.....	8
3.1.6.	Udviklingslandenes handelskapacitet skal støttes gennem Aid for Trade (udvikling til handel).....	9
3.1.7.	Behov for at foregribe kommende gældskrises i udviklingslandene	10
3.2.	EU-bistandens virkning.....	10
3.2.1.	Bedre udnyttelse af bistanden	10
3.2.2.	Større indflydelse til udviklingslandene i den globale finansielle styring	10
4.	Konklusioner	11

1. INDLEDNING

I denne meddelelse og det tilhørende arbejdsdokument¹ analyseres – i lyset af de globale kriser og sidste års fornyede tilsagn om at hjælpe udviklingslandene med at gennemføre millenniumudviklingsmålene – EU's og medlemsstaternes indsats for at opfylde deres fælles forpligtelse til at mobilisere indenlandske (skatte- og afgiftsforvaltning) og internationale udviklingsressourcer, øge handelskapaciteten, investeringerne og den officielle udviklingsbistand, finde frem til innovative finansieringskilder og -mekanismer, kontrollere gælden, fremme klimafinansieringen og styrke udviklingslandenes indflydelse og repræsentation i internationale finansielle institutioner. Dokumenterne indeholder vurderinger af fremskridtene på ovennævnte indsatsområder og tegner et billede af, hvor EU har opnået gode resultater, og hvor der bør gøres en større indsats. De afspejler også fremskridtene med at sikre åbenhed og ansvarlighed i det internationale samarbejde, og for første gang offentliggøres medlemsstaternes (dem, der har indvilget i at deltage) og Kommissionens svar på det årlige spørgeskema.

Meddelelsen skal også bruges i forbindelse med FN-konferencen i Istanbul om de mindst udviklede lande² og det fjerde forum på højt niveau i Busan om bistandseffektivitet³.

I meddelelsen opsummeres forslag til, hvordan de fælles EU-mål kan nås, og det drøftes, hvordan de ekstra 50 mia. EUR, der skal til for at nå målet for 2015, kan findes. Meddelelsen tjener desuden som grundlag for Rådets rapport til Det Europæiske Råd med henblik på den årlige drøftelse af, hvordan EU's mål for den officielle udviklingsbistand kan nås i 2015⁴. Drøftelsen finder sted i forbindelse med fagfællebedømmelsen af den officielle udviklingsbistand.

2. EU'S UDVIKLINGSFINANSIERING GLOBALT SET

EU er gået forrest i indsatsen for at forbedre levevilkårene i udviklingslandene. Da verdens ledere mødtes sidste efterår i New York i forbindelse med FN's topmøde om millenniumudviklingsmålene, var EU aktiv fortaler for at skabe global konsensus om en fælles indsats. Det er afgørende, at der mobiliseres mere udviklingsfinansiering fra alle tilgængelige kilder i kampen mod fattigdom. Flere penge alene skaber dog ikke udvikling. Udviklingslandene har det primære ansvar for deres egen udvikling og for at forbedre de politiske og forvaltningsmæssige rammer. EU har ud over at være en generøs donor udviklet en lang række tiltag, der kan støtte udviklingslandene i deres bestræbelser på at skabe bæredygtig udvikling, navnlig udformning af bistandspolitikker i samarbejde med partnerlande, sikring af overensstemmelse mellem EU's interne politikker og udviklingsmålene og hjælp til udviklingslandene i deres håndtering af globale udfordringer. EU har til forskel fra de fleste donorer fastsat egne kvantitative og kvalitative mål, som dens fremskridt kan måles op imod.

¹ SEC(2011) 500 final «EU Accountability Report 2011 on Financing for Development».

² Fjerde konference om de mindst udviklede lande, Istanbul, maj 2011.

³ Fjerde forum på højt niveau, Busan, november 2011.

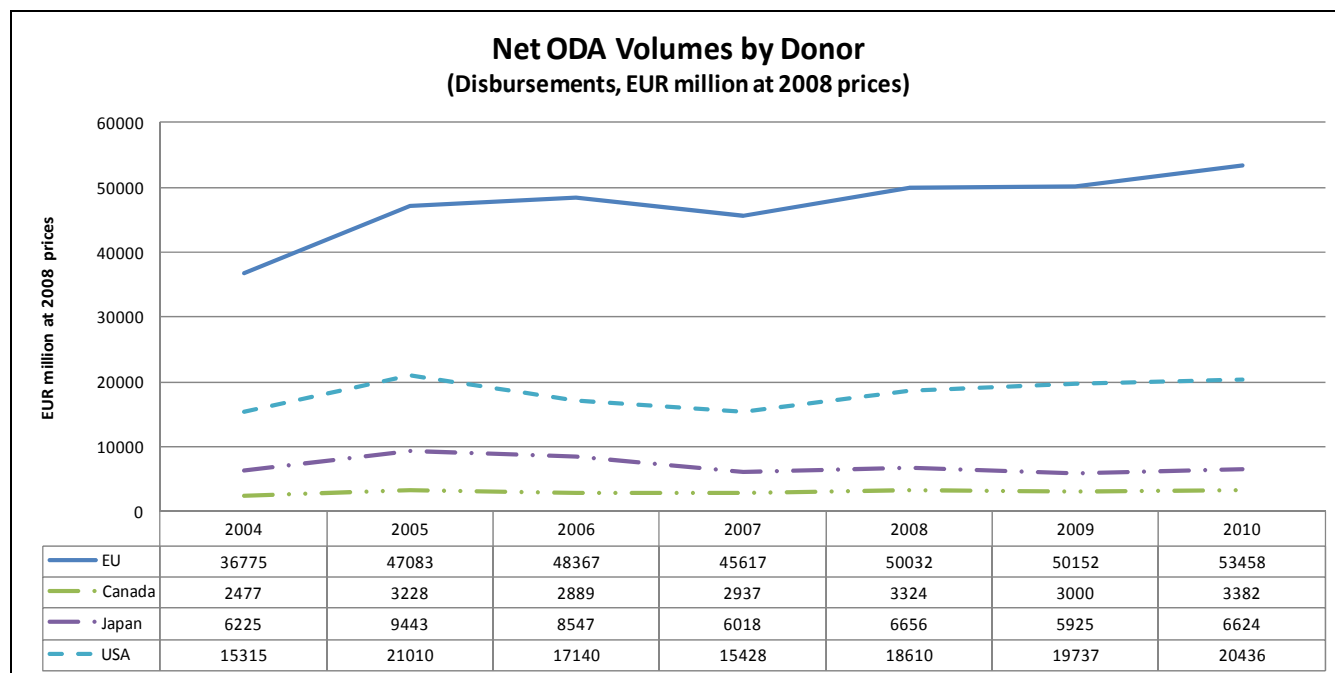
⁴ Det Europæiske Råds konklusioner af 17.6.2010, punkt 20.

Grundlaget for EU's forpligtelser er den globale dagsorden for udviklingsfinansiering⁵, som dækker forskellige finansieringskilder. Dagsordenen afspejler dog ikke i tilstrækkelig grad det ændrede globale billede med hensyn til nye officielle donorer og investorer, velgørenhed, syd-syd-samarbejdet og tiltag fra den private sektors side. Den officielle udviklingsbistand er den mest velkendte indikator for officielle donorerers forpligtelser og det primære fokus i dette dokument. Det er dog ikke den eneste finansieringskilde, der anvendes i forbindelse med udvikling.

I perioden 2004-2010 tegnede EU og medlemsstaterne sig for 57 % af OECD DAC- og EU-donorernes samlede officielle udviklingsbistand (netto) til udviklingslande og for 65 % af den samlede stigning på 25,7 mia. EUR i den officielle udviklingsbistand. I 2010 nåede OECD DAC- og EU-donorernes officielle udviklingsbistand op på 97,2 mia. EUR (nominelt). EU som helhed tegner sig for 58 % af denne bistand. EU og EU-medlemsstaterne er allerede i dag verdens største donor og har givet tilsagn om at øge den officielle udviklingsbistand til 0,7 % af deres samlede bruttonationalprodukt (BNP) senest i 2015. Det vil betyde yderligere 50 mia. EUR oven i de nuværende 53,8 mia. EUR.

⁵ Monterreykonsensusen (2002) og Dohaerklæringen om udviklingsfinansiering (2008).

Graf: Officiel udviklingsbistand fra EU og medlemsstaterne og fra andre G8-medlemmer uden for EU

Kilde: OECD DAC Tabel 1

Der er andre vigtige finansieringskilder til rådighed for udviklingslandene ud over officiel udviklingsbistand. De samlede pengeoverførsler fra migranter forventedes eksempelvis at nå op på ca. 245 mia. EUR i 2010, private velgørenhedsorganisationer skønnes ifølge visse beregninger at bidrage med 35 mia. EUR årligt⁶, de samlede udenlandske direkte investeringsstrømme ligger stort set på niveau med den officielle udviklingsbistand, og nye økonomiske magter som Brasilien, Rusland, Indien og Kina giver flere og flere penge i støtte til udviklingslandene. Selv om disse midler har en særlig karakter og forvaltes på en anden måde end officiel udviklingsbistand, kunne de, hvis de blev anvendt som et supplement til den officielle udviklingsbistand, bedre opfylde behovet for at skabe udvikling og løse globale udfordringer.

3. EU'S INDSATS I 2010

Denne meddelelse og det tilhørende arbejdsdokument illustrerer, hvad EU og medlemsstaterne har gjort for at opfylde deres forskellige forpligtelser. De viser, at EU som helhed generelt har fortsat indsatsen for at opfylde sine løfter, om end billedet er meget forskelligt fra indsatsområde til indsatsområde og fra medlemsstat til medlemsstat.

⁶ http://www.hudson.org/files/pdf_upload/Index_of_Global_Philanthropy_and_Remittances_2010.pdf.

3.1. Flere ressourcer til udvikling og til løsning af globale udfordringer

3.1.1. Støtte til mobilisering af indenlandske udviklingsressourcer

Generering af flere indenlandske ressourcer betragtes almindeligvis som den vigtigste måde, hvorpå et land opnår bæredygtig udvikling og med tiden bliver uafhængig af bistand. Udviklingslandenes statsbudgetter er langt den største kilde til udviklingsfinansiering. Større finansiel uafhængighed af ekstern bistand skaber de finanspolitiske rammer, der er nødvendige for at finansiere millenniumudviklingsmålene, og styrker forbindelsen mellem staten og borgerne.

I 2010 videreudviklede EU og medlemsstaterne de samarbejdsmetoder, som de i denne forbindelse anvender i partnerlande, for bl.a. gennem kapacitetsopbygning at tilskynde yderligere til mobilisering af indenlandske indtægter i udviklingslandene. Dette skal ske i overensstemmelse med principperne om god forvaltningspraksis i skattespørgsmål (gennemsigtighed, udveksling af oplysninger og fair skattekonkurrence) og som led i den generelle indsats for at styrke god regeringsførelse og forvaltningen af de offentlige finanser. EU vil fortsat fremme disse principper og støtte udviklingslandene i kampen mod skatteunddragelse og skadelig skattepraksis, så der kan skabes gennemsigtige og samarbejdsorienterede internationale skatteforhold.

EU har allerede øget sin opbakning til, at gennemsigtighedsinitiativet for udvindingsindustrien (EITI) bliver en ny global standard for gennemsigtighed og ansvarlighed omkring indtægter, og vil opmuntre udviklingslandene i deres indsats for at forbedre styringen af udviklingsindustrierne i de enkelte lande. EU arbejder også frem mod at få skabt øget sammenhæng i udviklingspolitikken, bl.a. ved at arbejde hen imod, at multinationale selskaber muligvis skal offentliggøre finansielle oplysninger på landebasis for at forbedre gennemsigtigheden og fremme god selskabsledelse. Kommissionen overvejer i forbindelse med revisionen af gennemsigtighedsdirektivet til efteråret at indføre lovgivning på området, i det mindste for børsnoterede selskaber, der er aktive inden for udvindingsindustrien. Øget gennemsigtighed og bedre selskabsledelse vil hjælpe udviklingslandene til at optimere inddrivelsen af skatter og maksimere deres skatteindtægter og dermed sikre forsyningen af offentlige goder og tjenesteydelser.

3.1.2. EU er den største donor, men nåede ikke alle mål for 2010

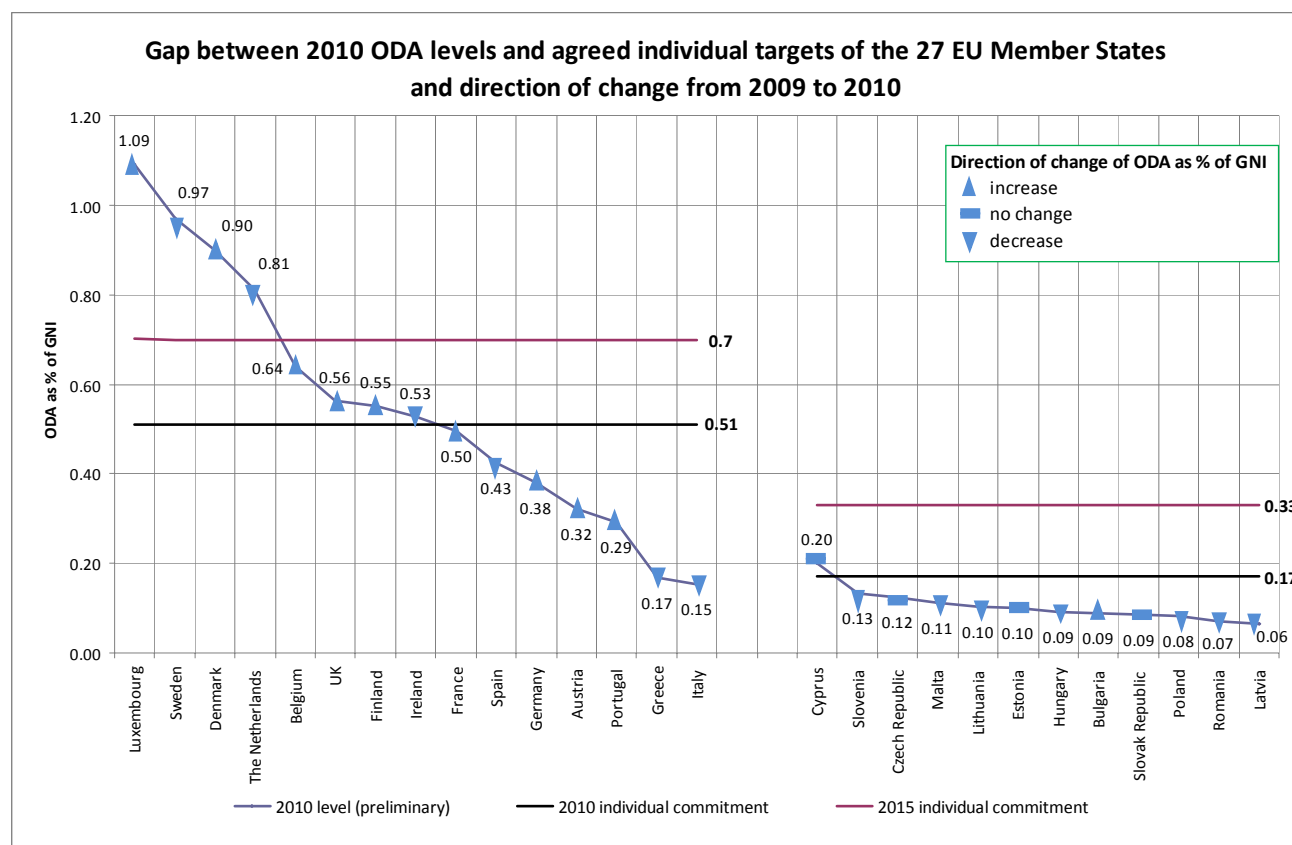
EU-landene er verdens mest ambitiøse gruppe af donorer. De har forpligtet sig til at give 0,7 % af deres samlede BNI i officiel udviklingsbistand senest i 2015, hvilket er i tråd med FN's langsigtede mål. EU's ledere nåede til enighed om dette fælles mål i 2005 på grundlag af medlemsstaternes differentierede individuelle mål.

Aftalen indeholder et fælles delmål om, at den officielle udviklingsbistand skal udgøre 0,56 % af BNI senest i 2010. Medlemsstaterne nåede et historisk højt bistandsniveau på 53,8 mia. EUR, svarende til 0,43 % af BNI, og mobiliserede yderligere 4,5 mia. EUR trods den økonomiske tilbagegang, men nåede ikke delmålet, hvilket ville have krævet yderligere 15 mia. EUR.

Der er fortsat store forskelle medlemsstaterne imellem. Nogle bestræber sig på at gøre deres for at gennemføre den fælles aftale, mens andre ikke overholder deres individuelle forpligtelser i henhold til den fælles EU-indsats. Det undergraver princippet om en fair intern fordeling af byrderne i EU og kan have medvirket til nedskæringer i bistanden i visse medlemsstater, hvis officielle udviklingsbistand udgør 0,7 % af BNI eller derover.

Medmindre alle EU-medlemsstater gør deres aftalte del, vil EU ikke nå det fælles mål for 2015. Det er i den forbindelse særligt bekymrende, at visse medlemsstater har udmeldt, at de vil reducere den officielle udviklingsbistand fra 2011 og frem, for det sætter den fælles EU-indsats under pres. Ifølge Europa-Kommissionen udgjorde nettoudbetalingerne til offentlig udviklingsbistand 14,95 mia. EUR i 2010. Beløbet omfatter 5,15 mia. EUR i lån på lempelige vilkår (ikke bistand), der er ydet gennem EIB, og som primært er finansieret via EIB's egne indtægter og den resterende del af Den Europæiske Udviklingsfond og EU-budgettet.

Graf: Medlemsstaternes officielle udviklingsbistand i 2010 i procent af BNI

Kilde: OECD DAC og EU's årlige spørgeskema om udviklingsfinansiering

Officiel udviklingsbistand til Afrika: EU og medlemsstaterne er sammen fortsat den største donor af bistand til Afrika og udbetalte 20,5 mia. EUR til det afrikanske kontinent i 2009. Målet for 2005 – at øge den officielle udviklingsbistand til Afrika syd for Sahara og kanalisere minimum 50 % af den samlede støttestigning videre til det afrikanske kontinent – er kun delvist blevet opfyldt. Selv om den officielle udviklingsbistand til Afrika syd for Sahara er steget med 2,7 mia. EUR siden 2004, er kun 26 % af den samlede stigning i den officielle udviklingsbistand gået til det afrikanske kontinent.

Officiel udviklingsbistand til de mindst udviklede lande: EU satte sig i 2008 et overordnet mål om kollektivt at bruge mindst 0,15 % af det samlede BNI på officiel udviklingsbistand til de mindst udviklede lande senest i 2010. Dette mål blev næsten nået. EU's samlede officielle udviklingsbistand til de mindst udviklede lande udgjorde 0,13 % af BNI i 2010 baseret på de foreløbige foreliggende tal. Otte medlemsstater nåede i 2009 hver især målet, og tre andre brugte en tredjedel af deres samlede officielle udviklingsbistand i de mindst udviklede lande og viste dermed deres vilje til at hjælpe de fattigste lande.

3.1.3. EU-finansiering til bekæmpelse af klimaændringer og beskyttelse af biodiversitet

Udviklingslandene har behov for øget støtte for at tilpasse sig og afbøde virkningerne af klimaændringerne. Forud for FN's klimakonference i København i 2009 satte EU sig det mål

at give 7,2 mia. EUR i **hurtig startfinansiering til klimaindsatsen i udviklingslandene**⁷ i perioden 2010-2012. I 2010 ydede EU som helhed – i overensstemmelse med sit overordnede mål for 2010-2012 – 2,34 mia. EUR i bistand⁸. EU overvejer også, hvordan de udviklede landes forpligtelse i Cancún-aftalerne til sammen at mobilisere 100 mia. USD om året i 2020 fra forskellige kilder (offentlige, private, bilaterale, multilaterale og innovative kilder) kan opfyldes med henblik på at efterkomme udviklingslandenes behov⁹. Det er fortsat afgørende at få udviklet sammenlignelige og gennemsigtige metoder til måling, indberetning og kontrol af klimafinansiering. EU og medlemsstaterne har gjort markante fremskridt med at indberette deres gennemførelse af hurtig startfinansiering på en gennemsigtig måde, men yderligere forbedringer på området, særlig med henblik på den langsigtede finansiering, bliver afgørende for at opretholde tilliden i den internationale proces.

Beskyttelse af biodiversitet står også højt på EU's dagsorden. På Nagoyakonferencen i 2010 vedrørende konventionen om den biologiske mangfoldighed forpligtede EU sig til at øge de finansielle ressourcer markant senest i 2020 for at sikre en effektiv gennemførelse af strategiplanen for 2011-2020 og "iværksætte en effektiv og hurtig indsats for at standse tabet af biodiversitet [...] med henblik på, at [...] der ydes et bidrag til menneskers velfærd og udryddelsen af fattigdom". Flere medlemsstater forpligtede sig til markant at øge deres indsats for at bevare biodiversiteten i udviklingslandene.

3.1.4. Innovative finansieringskilder og -mekanismer på udviklingsområdet

Eftersom bistand alene aldrig vil kunne opfylde udviklingslandenes finansieringsbehov med hensyn til gennemførelsen af millenniumudviklingsmålene og andre internationale udviklingsmål, har EU sat sig for alvorligt at overveje innovative finansieringsmekanismer, der har et stort potentiale for at generere indtægter, for at sikre en forudsigelig finansiering af den bæredygtige udvikling¹⁰. Flere EU-medlemsstater anvender allerede forskellige innovative kilder og mekanismer, som foreløbig har bidraget med ca. 13 mia. EUR til udvikling. Nogle medlemsstater overvejer andre kilder og mekanismer, men der er endnu ingen fælles EU-strategi for de innovative kilder og mekanismer, der har det største potentiale for at skabe indtægter. Mekanismer til anvendelse af indtægter fra innovative kilder skal overholde de vedtagne internationale principper for bistandseffektivitet og må ikke skabe parallelle forbrugskanaler.

3.1.5. Officiel udviklingsbistand som et middel til at tiltrække flere private midler

At samarbejde med den **private sektor** og bruge den som en drivkraft for inklusiv vækst og bæredygtig udvikling er noget, som EU længe har ment indeholdt et stort potentiale. EU og medlemsstaterne anvender forskellige incitamenter (investeringsgarantier, særlige fonde, lån på præferencevilkår, støtte til joint venture-selskaber osv.) for at tiltrække privat kapital til udviklingslandene og være med til at få fastsat klarere internationale regler for ansvarlig

⁷ Som sin del af den fælles forpligtelse over for udviklingslandene til at bidrage med nye og ekstra midler på knap 30 mia. USD i denne periode.

⁸ Ifølge medlemsstaternes svar på Kommissionens årlige undersøgelse om udviklingsfinansiering, se del II i bilag 4 til SEC(2011)501 final. Tallene fra medlemsstaterne er blevet justeret en anelse i forhold til de foreløbige data, der blev fremsendt i forbindelse med udarbejdelsen af rapporten om EU's hurtige startfinansiering (til brug i Cancún), vedtaget af Rådet den 6.12.2010.

⁹ Se Kommissionens arbejdsdokument SEC(2011) 487 af 8.4.2011 "Scaling up international climate finance after 2012".

¹⁰ Rådets konklusioner af 15.6.2010 om millenniumudviklingsmålene.

virksomhedsadfærd. EU og medlemsstaterne kunne i større udstrækning anvende en kombination af lån og tilskud eller investere i egenkapitals- og risikodelingsinstrumenter og på den måde mobilisere flere midler – bl.a. fra den private sektor – til dækning af partnerlandenes investeringsbehov. Dette vil blive taget i betragtning i de kommende forslag til den fremtidige EU-udviklingspolitik.

Migranternes pengeoverførsler, hvis private karakter EU understreger, er en anden vigtig pengestrøm til udviklingslandene, som kan bidrage til udvikling. Pengeoverførsler fra EU til udviklingslandene ligger selv med et forsigtigt skøn omtrent på niveau med EU's samlede officielle udviklingsbistand. Ændringer i disse strømme kan have stor betydning for modtagernes levevilkår i udviklingslandene. EU har givet tilsagn om at reducere de omkostninger, der er forbundet med overførelse af penge, og gøre det lettere at overføre penge¹¹. I den henseende fortsatte EU og medlemsstaterne i 2010 indsatsen på flere fronter, f.eks. for at forbedre data, øge gennemsigtigheden og konkurrencen på markedet for betalingstjenester, finansiere projekter med forbindelse til pengeoverførsler, støtte finansielle tjenester i udviklingslandene og forbedre migranternes finansielle forståelse. Omkostningerne ved at overføre penge faldt i nogle EU-medlemsstater, men steg i andre¹². Følgende problemstillinger skal fortsat løses: i) der skal skaffes præcise data om de største korridorer, forsendelsesomkostningerne og uformelle strømme fra EU; ii) omkostningsreduktionerne skal udvides til at omfatte modtagersiden i udviklingslandene; iii) der skal skabes gunstige betingelser; og iv) den finansielle adgang og den finansielle forståelse skal forbedres.

3.1.6. Udviklingslandenes handelskapacitet skal støttes gennem Aid for Trade (udvikling til handel)

Handel på regionale og internationale markeder vil i høj grad kunne bidrage til at skabe inklusiv vækst og har været en vigtig brik i mange succeshistorier på udviklingsområdet. EU har konsekvent tilskyndet udviklingslandene til at bruge handel som et udviklingsredskab. EU som helhed er som led i sin fælles Aid for Trade-strategi blevet enig om, at bistanden til handel skal styrkes og dens betydning øges. EU's samlede årlige bistand til handel udgjorde 10,5 mia. EUR i 2009¹³, hvilket er en fastholdelse af det rekordhøje niveau året før. EU og medlemsstaternes handelsrelaterede bistand – som indgår i bistanden til handel – steg markant i 2009 til i alt 3 mia. EUR, hvilket er godt stykke over målet (for 2010 og frem) på 2 mia. EUR om året.

Afrika blev i 2009 den største modtager af såvel handelsrelateret EU-bistand som bistand til handel. Dataene for 2009 viser også en kraftig forhøjelse af bistanden til handel til lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet (denne bistand udgør nu 3,6 mia. EUR). Andelen af EU's og medlemsstaternes bistand til handel til de mindst udviklede lande forblev stabil på 22 % af den samlede bistand.

EU's lokale kontorer melder om moderate forbedringer af de processer, der ligger til grund for både omfanget og effektiviteten af bistanden til handel, bl.a. inddragelse af handel i den politiske dialog mellem EU-donorer og partnerlande; større efterspørgsel efter bistand til handel fra partnerlandenes side; koordinering med henblik på udvikling og gennemførelse af handelsstrategier; vurderinger af handelsbehov; fælles tiltag og harmonisering samt

¹¹ Rådets konklusioner af 11.11.2008 – EU's fælles holdning til konferencen om udviklingsfinansiering i Doha.

¹² <http://remittanceprices.worldbank.org/>.

¹³ Der foreligger endnu ikke data for 2010.

inddragelse af strategiske prioriteter for den økonomiske regionale integration i de nationale udviklingsplaner og i handelsstrategierne. Alle disse indsatsområder kræver vedvarende og stor opmærksomhed. I de mindst udviklede lande giver den styrkede integrerede ramme for handelsrelateret bistand en særlig mulighed for at hjælpe disse lande med at rette øget fokus på handelsrelaterede spørgsmål og øge den effektive bistand til handel.

3.1.7. *Behov for at foregribe kommende gældskriser i udviklingslandene*

EU og medlemsstaterne gør deres for at bidrage til gennemførelsen af det multilaterale gældslettelsesinitiativ og gældslempelsesinitiativet for stærkt gældstyngede fattige lande. Der skal tages højde for lav- og mellemindkomstlandes gældsberedygtighed og risiko for at blive plaget af gæld, hvis der i stigende grad anvendes en blanding af lån og bistand til støtte for udviklingslandene. Der er for at undgå nye gældskriser behov for at fremme forbedringer af kapaciteten til at sikre en forsvarlig gældsstyring og fremme en ansvarlig udlåns- og lånepraksis.

3.2. EU-bistandens virkning

3.2.1. *Bedre udnyttelse af bistanden*

EU har ført an i den internationale indsats for at udnytte bistanden mere effektivt. De principper for bistandseffektivitet, der er fastsat i Pariserklæringen og i Accrahandlingsplanen, er blevet indarbejdet i EU's operationelle ramme for bistandseffektivitet¹⁴, som indeholder forpligtelser og delmål, der giver EU og medlemsstaterne mulighed for at måle deres fremskridt med at sikre en mere effektiv anvendelse af den offentlige udviklingsbistand. Der er sket en vis forbedring af flere indikatorer, men der er behov for en større indsats for at nå det overordnede mål om at maksimere udnyttelsen af midlerne. Målet skal være at forbedre den indvirkning, som EU-bistanden som helhed har på udviklingen. Denne tilgang vil blive analyseret yderligere i meddelelserne om EU's fælles bistandsprogrammering og om en fælles EU-holdning i forbindelse med konferencen i Busan senere på året. I Busan vil dokumentationen for gennemførelsen af principperne om bistandseffektivitet blive vurderet i et bredere udviklingsperspektiv. Den kommende udfordring bliver at fastholde disse princippers betydning for en virkningsfuld bistand og yderligere styrke deres gennemførelse på landeniveau.

3.2.2. *Større indflydelse til udviklingslandene i den globale finansielle styring*

EU har konsekvent været fortalere for, at udviklingslandene skal have større indflydelse i internationale finansielle institutioner. I 2010 vedtog både IMF og Verdensbanken større ledelsesreformer og øgede eksempelvis udviklingslandes og overgangsökonomiers stemme- og kvoteandele. EU skal være med til at sikre, at reformerne gennemføres hurtigt i begge institutioner. Næste gang (i 2015) Verdensbanken tager aktionærstrukturen op til behandling, mener EU, at bidrag til Den Internationale Udviklingssammenslutning, som yder rentefri lån og gavebistand, konsekvent og på passende vis bør indgå i beregningen af fordelingen af stemmerettigheder og dermed give alle aktionærer de rette incitamenter til at sikre institutionens langsigtede finansielle bæredygtighed. EU bør også styrke koordineringen i internationale finansielle institutioner og udtale sig samlet om vigtige spørgsmål.

¹⁴ Konsolideret tekst af 11.1.2011, Rådets Generalsekretariat, 18239/10.

4. KONKLUSIONER

Kommissionen anbefaler på grundlag af resultaterne i arbejdsdokumentet, at der tages følgende skridt:

- (1) EU og medlemsstaterne bør styrke deres støtte til udviklingslandenes indsats for at **mobilisere indenlandske indtægter til udvikling i overensstemmelse med principperne om god forvaltningspraksis i skattespørgsmål.**
- (2) Eftersom medlemsstaterne ikke nåede delmålet for 2010 om en officiel **udviklingsbistand** på 0,56 % af BNI, bør de i overensstemmelse med deres løfte fra 2005:
 - (a) bekræfte EU's fælles forpligtelse til at forhøje den officielle udviklingsbistand til 0,7 % af det samlede BNI senest i 2015. På grundlag af det klare bevis for, at udviklingspolitikken på EU-plan kan sikre en stor merværdi, bør størrelsen af Unionens officielle udviklingsbistand også forhøjes¹⁵
 - (b) bekræfte, at de vil nå deres individuelle mål for den officielle udviklingsbistand, eftersom hver medlemsstat, der ikke opfylder sin del af de fastsatte mål, undergraver EU's samlede indsats for at nå målet om 0,7 %:
 - den officielle udviklingsbistand fra EU-15 skal hurtigst muligt nå op på mindst 0,51 % af BNI og senest i 2015 være oppe på 0,7 % af BNI, og de lande, der allerede ligger over dette niveau, skal påtage sig at fastholde deres indsats
 - EU-12 skal bestræbe sig på hurtigst muligt at nå et niveau for den officielle udviklingsbistand på 0,17 % af BNI og senest i 2015 på 0,33 %
 - (b) iværksætte konkrete nationale tiltag for at opfylde målene, bl.a. udarbejde flerårige handlingsplaner og inddrage målene for den officielle udviklingsbistand i national lovgivning
 - (c) udveksle fremadrettede data om deres individuelle tiltag, der viser, hvordan bistandsbudgetterne fra år til år vil blive forhøjet frem mod 2015, og forelægge disse data i forbindelse med Rådets årlige rapport til Det Europæiske Råd om den officielle udviklingsbistand.
- (2) **Medlemsstaterne bør bekræfte og opfylde den fælles forpligtelse til at øge den officielle udviklingsbistand til Afrika:** EU's officielle udviklingsbistand til Afrika er ikke steget i samme takt som EU's officielle udviklingsbistand generelt. Medlemsstaterne bør øge indsatsen for at sikre, at mindst halvdelen af stigningen i den officielle udviklingsbistand går til det afrikanske kontinent. EU og medlemsstaterne bør koordinere deres aktiviteter og give mere officiel udviklingsbistand til de mest trængte afrikanske lande.

¹⁵ Gennemgang af EU's budget, KOM(2010) 700 af 19.10.2010.

- (3) **Medlemsstaterne bør bekræfte og opfylde forpligtelsen til at øge den officielle udviklingsbistand til de mindst udviklede lande:** De bør i forbindelse med bistandsforhøjelserne koordinere deres indsats for at bekæmpe fattigdom og nå målet om, at mindst 0,15 % af deres BNI skal gå til de mindst udviklede lande. Alle EU-medlemsstater er nødt til at bidrage til dette mål.
- (4) EU og medlemsstaterne bør overveje at styrke indsatsen for at øge **bistandseffektiviteten** ved at fokusere på at sætte partnerlandene i stand til egenhændigt at styre deres udvikling og forvalte bistanden, hvilket bl.a. skal ske ved:
- (a) at videreudvikle den **fælles bistandsprogrammering** for EU som helhed. Kommissionen vil fremsætte forslag hertil senere på året
 - (b) **styrke** det eksisterende **EU-fast track-initiativ om arbejdsdeling** gennem en udvidelse af det i retning af et bredere støttenetværk for gennemførelse af EU's operationelle ramme for bistandseffektivitet
 - (c) sammen og på grundlag af EU's erfaring med at skabe øget bistandseffektivitet at arbejde hen imod et **resultatorienteret udfald af konferencen i Busan**. Der skal være fokus på, hvordan øget bistandseffektivitet bedst kan påvirke udviklingsresultaterne på partnerlandniveau. Kommissionen vil senere på året fremsætte forslag til en fælles EU-holdning til brug i Busan.
- (2) EU og medlemsstaterne skal i forbindelse med **bistand til handel**:
- (a) **øge den støtte, der gives til de mindst udviklede lande** i form af bistand til handel, f.eks. ved at rette større opmærksomhed på disse landes evne til at udforme og gennemføre handelsudviklingsstrategier, der bidrager til inklusiv og bæredygtig vækst; rette særlig opmærksomhed mod at bruge den styrkede integrerede ramme for handelsrelateret bistand til de mindst udviklede lande som et redskab til koordinering mellem interesserede parter og udvikling af strategier
 - (b) **forbedre effektiviteten af bistanden til handel** på landeniveau, f.eks. ved at gøre bedre brug af vurderinger af handelsbehov, øge effektiviteten af de platforme, der skal støtte udviklingen af handelsrelaterede strategier, og udnytte mulighederne for at styrke fælles tiltag
 - (c) yderligere **øge støtten til regional integration**, bl.a. gennem bistand på nationalt plan
 - (d) støtte partnerlandenes egen kontrol af resultater og af virkningen af bistanden til handel samt fremskridtene med deres handelsudviklingsstrategier.
- (2) **Innovative finansieringskilder** kan i høj grad være med til at afhjælpe behovet for udviklingsfinansiering. Medlemsstaterne bør koncentrere indsatsen omkring innovative mekanismer, der har et stort potentiale for at generere indtægter, og sørge for, at en væsentlig del af de indtægter, der genereres på denne måde, anvendes til fordel for udviklingslandene.
- (3) Officiel udviklingsbistand og **klimafinansiering** supplerer hinanden, idet de begge har til formål at støtte udviklingslandene i at skabe en klimasikret fremtid for dem selv:

- (a) Såvel EU-donorer som udviklingslande er nødt til at have en enkelt klimavenlig udviklingsstrategi, der både dækker tilpasning og afhjælpning
- (b) EU-donorerne bør tilskynde andre aktører til at gennemføre klimafinansieringstiltag i overensstemmelse med de vedtagne principper for bistandseffektivitet
- (c) I henhold til Cancúnaftalerne skal klimafinansieringen være "ny og supplerende", hvilket tolkes på mange forskellige måder. Der er behov for yderligere fremskridt for at fastlægge en forsvarlig tilgang, der sikrer, at klimafinansieringen ikke bringer fattigdomsbekæmpelsen og fremskridtene med at nå millenniumudviklingsmålene (vedtaget af Det Europæiske Råd i 2009) i fare.